

ĐẢNG VIÊN VỚI VĂN HOÁ ĐẢNG

THẾ HUNG

Làm việc gì cũng phải có văn hoá. Mỗi lĩnh vực hoạt động chính trị, tư tưởng, tổ chức, kinh tế, xã hội hay mỗi chức danh, chức trách đều mang trong nó những nhân tố văn hoá. Bởi thế, có thể nói nhà báo có văn hoá báo chí, văn hoá thông tin, doanh nhân có văn hoá doanh nhân, còn đảng viên, nhất định phải có văn hoá đảng.

Văn hoá đảng là một phạm trù khoa học của công tác xây dựng đảng, là sự kết hợp giữa lý trí khoa học với tình cảm cách mạng “có lý, có tình”. Văn hoá đảng không trừu tượng. Xây dựng, chỉnh đốn Đảng để Đảng thật sự trong sạch, vững mạnh có đủ bản lĩnh và năng lực lãnh đạo thực hiện thắng lợi sự nghiệp đổi mới đất nước - Đó là văn hoá đảng. Bác Hồ từng nói: “Đảng ta là đạo đức là văn minh”, cũng có ý nghĩa như vậy.

Đảng viên có văn hoá đảng không đồng nghĩa với có bằng cấp cao, có học hàm, học vị, mặc dù đó là những cấp bậc học vấn rất cần. Đảng viên có văn hoá không chỉ là người có học vấn, mà còn cần có những nhân tố, những phẩm chất, giá trị của văn hoá. Thông qua đảng viên mà phạm trù văn hoá đảng được thể hiện rõ nét, cụ thể. Cốt lõi của các nhân tố cấu thành văn hoá đảng ở người đảng viên là sự thấm nhuần lý tưởng Mác - Lênin, tư tưởng Hồ Chí Minh, là phẩm chất chính trị, đạo đức cách mạng, lối sống giản dị, lễ lối làm việc, phương pháp công tác khoa học, sâu sát nhân dân, thái độ giao tiếp văn minh, lịch sự. Trong công việc, không vị nể cá nhân, không bao che, tâng bốc, nịnh hót cấp trên, kèn cựa địa vị, tranh giành ảnh hưởng, mưu cầu chức tước với cấp dưới và ngang cấp; phải biết lắng nghe ý kiến phê bình của đồng chí, đồng nghiệp, của nhân dân, không thành kiến hẹp hòi, phải hết lòng giúp đỡ các bạn trẻ tiến bộ, biết trân trọng những kinh nghiệm hay của lớp cán bộ đi trước.

Văn hoá đảng thể hiện trong cách tự phê bình và phê bình, hay nói cách khác, trong sử dụng vũ khí tự phê bình và phê bình cũng phải có văn hoá đảng. Văn hoá tự phê bình đòi hỏi tính trung thực, chân thành, dũng cảm (dũng cảm tự phê bình, nhận khuyết điểm và dũng cảm phê bình người khác), biết phát huy ưu điểm, quyết tâm sửa chữa khuyết điểm để tiến bộ. Trong phê bình phải trung thực, chân thành, phải tôn trọng con người, vì mong muốn người được phê bình tiến bộ. Không được lợi dụng phê bình để đả kích cá nhân, hay bôi nhọ, hạ uy tín đồng chí, đồng nghiệp bằng soi mói, bới móc, bé xé ra to, bịa đặt, chụp mũ, vu cáo. Người đảng viên phải luôn luôn đặt lợi ích của Đảng, của đất nước, của nhân dân lên trên hết. Chủ tịch Hồ Chí Minh đã chỉ rõ: “Đảng không phải là nơi để thăng quan, tiến chức, để phát tài”(1). Người còn nói: “Đảng viên và cán bộ phải thấm nhuần đạo đức cách mạng... phải xứng đáng là người lãnh đạo, là người đầy tớ thật trung thành của nhân dân”(2).

Chủ tịch Hồ Chí Minh là hiện thân tinh hoa văn hoá của dân tộc và nhân loại, cũng là hiện thân của tinh hoa văn hoá đảng. Chẳng phải cả thế giới đã tôn vinh Người là “Anh hùng giải phóng dân tộc, danh nhân văn hoá” nhân kỷ niệm 100 năm Ngày sinh của Người (19-5-1890 - 19-5-1990). Bởi vậy, văn hoá đảng đòi

hỏi người đảng viên phải nghiên cứu, tu dưỡng, học tập tư tưởng, đạo đức, phong cách Hồ Chí Minh, xây dựng cho mình bản lĩnh, quan điểm, lập trường chính trị vững vàng, đạo đức cần kiệm, liêm chính, chí công vô tư, lời nói đi đôi với việc làm; không rơi vào vũng bùn của chủ nghĩa cá nhân, của tư tưởng, lối sống thực dụng, chạy theo đồng tiền, vụ lợi, sa vào lãng phí, quan liêu, tham nhũng, làm giàu bất chính...

Công tác xây dựng đảng là một khoa học, trong đó có phạm trù văn hoá đảng. Cần nghiên cứu phạm trù văn hoá Đảng, một nội dung then chốt của vấn đề then chốt xây dựng Đảng, để Đảng ta vươn lên ngang tầm với yêu cầu ngày càng cao của sự nghiệp đổi mới vì sự phồn vinh của đất nước, vì hạnh phúc của nhân dân.

(1) Hồ Chí Minh toàn tập, NXB CTQG, H.1996, tập 8, tr.34. (2) Sđd, H.2000, tập 12, tr.510.